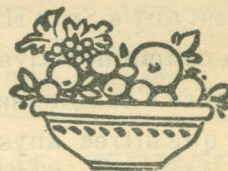

NOSTRES BELLS PAISSATGES

EL TURÓ DE LES AGUDES
DES DE LA ROCA D'EN

: : : PLA : : :

de la mestressa els feu tornar a la realitat.

—Què no menja, sant cristià?

—Senyora, no m'insti, del contrari faria poc honor a la taula, aquesta nit; y ha de tenir present qu'és la darrera vegada que passo al *Hotel*.

—Ai, si! Ja li dic jo que... vaja! tant mateix ens deixa massa aviat.

—Dos mesos, senyora! Sembla qu'era ahir que feia coneixença amb vostès.

—Ja ho pot ben dir. Segui, segui; no'n faci cas si'm veu dreta i trastejant. Hi ha tant que fer a pagès...

—No puc entretenir-me. Fosqueja i és hora de tornar-me'n. Crègui'm que sempre més guardaré recort gratíssim de vostès.

—Lo mateix li dihém nosaltres. Sempre'ns veurém honrats per sa visita. Be deurà tornar l'any vinent, veritat?

—Be ho penso, senyora.

Poc més va allargar-se la conversa. Encaixada va i encaixada vé, amb tots els de la casa, que l'acompanyaren fins a la quintana.

Quin esforç hagueren de fer amb l'Agnès per

a participar d'un curt moment de la teva companyia.

—Si'ls vull tots per tu'ls moments de la meua vida, Agnès; per tú tots. Molt més te mereixes, amb tot i que la meua estimació és gran. Ho creus?

—Permètem que acabi la feina i després parlarem, encara que no tant com voldria, i tantes coses com tinc per dir-te!

—Si, Agnès? Bones? Dolentes?

—De tot hi ha, de tot, amic meu.

—Amic, encare, Agnès?

—No m'ho preguntis, sents? Ja ho saps com t'estimo!

Avençà cap al balcó, seguida d'en Rodergas que sentia l'intensitat d'aquella joia pel seu cor, verge fins aleshores de tota estimació que no fos enclosa dintre'l cercle de la seva família.

Aquell dia se'n anaren ben contents de Serradeures els pobres. A més de l'almoïna acostumada reberen altra part del jove foraster que'ls recomanava l'encomanessin a Déu.

Quant el darrer pobret tencà'l restell de la llis-